

tører, men kun af den kontrollerende Bestyrelse; endvidere, at Valget af Revisorer ikke maatte foretages hverken af Bestyrelse eller Direktion, og at Bestyrelsen skulde bestaa af mindst 7 Medlemmer, hvoraf 1 skulde udnævnes af Ministeren og de andres Valg altid stadfæstes af ham.

Kommissionens Forslag herom godkendtes i 1912 af Regeringen, idet Ministeren dog betonedede, at han ikke var begejstret for det regeringsvalgte Medlem. Landstinget vedtog da Forslaget med Udeladelse af dette, idet ogsaa Tinget mente, at det regeringsvalgte Medlems Stilling i Bestyrelsen som den, der nærmest skulde holde Øje med, at alt gik ordentligt til, kunde blive mindre holdbar.

Den nuværende Minister har imidlertid ikke fundet denne af den forrige Regering og Landstinget vedtagne Ordning tilfredsstillende, men har i Lovforslaget indført den Bestemmelse, at disse selvsupplerende Sparekasser (§ 4, 2det Stykkes sidste Punktum) indenfor en nærmere angivet Frist *alle skal have tilvejebragt en Kreds af Aktionærer eller Garanter*, hvorved da den formelle Overensstemmelse vilde komme til Stede imellem alle Sparekassers Organisation, idet der jo er Enighed om, at *nye* Sparekasser ikke maa oprettes uden Aktionærer eller Garanter.

Ministerens Forslag mødte imidlertid allerede ved første Behandling stærk Kritik og har ej heller i Udvalget fundet fornøden Tilslutning. Man ønsker ikke at lægge de gamle Sparekassers Styrelse i Hænderne paa en kunstigt tilvejebragt, i de fleste Tilfælde for Sparekassernes Sikkerhed ganske overflødig, Kreds af Garanter og Aktionærer. Udvalgets Flertal nærer Frygt for, at hvis der aabnes Adgang til at lade sig optage i en saadan Kreds mod et mindre Indskud og derved erholde Ret til at bestemme ofte store Sparekassers Virksomhed og Retten til at vælge deres Direktion, saa vil deraf kunne opstaa Ulemper og Farer, der er større end dem, der er til Stede under den gældende Ordning.

Under disse Omstændigheder var der

i Udvalget overvejende Stemning for at vende tilbage til de i Fjor vedtagne, foran nævnte, Bestemmelser, uagtet man erkender, at de ikke løser Spørgsmaalet helt tilfredsstillende og især ikke gør det muligt at faa de selvsupplerende Sparekasser indordnet under de almindelige Regler i Henseende til Selskabsmyndigheder.

Paa samme Tid som Ministeren erklærede sig villig til i saa Henseende, om fornødent, at følge Udvalget og opgive sit Forslag, fremsatte han imidlertid den Tanke at skabe det manglende Medlemled mellem disse Kassers Bestyrelser og deres Kundekreds paa den Maade, at hver Kasses Bestyrelse valgte et *Repræsentantskab* paa mindst 25 Medlemmer, hvis Valg første Gang stadfæstedes af Ministeren, og som derefter ved Afgang supplerede sig selv. Et saadant Repræsentantskab skulde da i alle Forhold træde i Garanter eller Aktionærers Sted og udgøre Generalforsamlingen som vælgende og kontrollerende Selskabsmyndighed.

Dette Forslag har til sidst alle Udvalgets Medlemmer givet deres Tilslutning (Ændringerne Nr. 9, 10, 11 og 12), idet man mener, at den ønskede Ligestilling derved vil naas, og at den efterhaanden indtrædende Fornyelse af Repræsentantskaberne vil tilføre disse nye Kræfter og nye Tanker og gennem en rolig Udvikling bringe disse Sparekasser i en ønskelig nærmere Forbindelse med Omverdenen.

Naar det ikke foreslaas, at et Repræsentantskab nødvendigvis skal tilhøre Sparekassens Kundekreds, er det sket, fordi en saadan Betingelse for Indskyderes Vedkommende synes betydningsløs, da enhver jo ved Anskaffelse af en Sparekassebog kan gøre sig valgbar, hvorhos man ved Udeladelse af Bestemmelser i den Henseende undgaar Spørgsmaalet om Forholdet imellem Indskyderes og Laantageres Ret til at være Medlemmer af Repræsentantskabet.

Men Udvalget nærer ikke Tvivl om, at Repræsentantskaberne dog altid vil komme til at bestaa af Personer, der om-